

KEROLAJN KEPNES

TI

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Caroline Kepnes

You

alloy**entertainment**

Copyright © 2014 by Alloy Entertainment
and Caroline Kepnes

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Tebi, tata

„I najvažnije, ako bog da, vidimo se sutra.“

– Harold Samjuel Kepnes

29. januar 1947 – 13. novembar 2012.

Prvo poglavlje

ULAZIŠ u knjižaru i rukom pridržavaš vrata da se ne zalupe. Osmehuješ se, stidiš se jer si fina devojka, nokti ti nisu lakirani, obukla si bež džemper s ve-izrezom i nemoguće je dokučiti imaš li brus, ali mislim da ga ne nosiš. Toliko si čista da si prljava i mrmljaš prvu reč koju mi upućuješ – *zdravo* – iako bi većina ljudi samo prošla, ali ne i ti, u širokim ružičastim farmerkama i s ružičastim prslukom iz *Šarlotine mreže* i – odakle si se ti stvorila?

Ti si klasična lepotica, jedra, moja mala Natali Portman tu negde s kraja filma *Bliskost*, kad izgleda sveže pošto se vraća kući jer su joj dosadili zločesti Englezi. Ti si se vratila meni, napokon su te isporučili, jednog utorka u 10.06 ujutru. Svakog jutra putujem od svog stana u Bedford Stajvesantu do ove knjižare na Donjoj istočnoj strani. Svakog dana zatvaram knjižaru a da nisam otkrio nekoga kao što si ti. Vidi se samo, ti što si se danas rodila u mom svetu. Tresem se i valjalo bi da popijem lorazepam, ali pilule su mi u prizemlju a i ne želim da ih pijem. Ne želim da siđem. Hoću da ostanem ovde, sve vreme, da gledam kako grickaš

nelakirane nokte i okrećeš glavu nalevo, ne, grickaš mali prst, kolačiš te oči, pa nadesno, ne obraćaš pažnju na biografije, knjige za samopomoć (hvala bogu) i usporavaš kad stigneš do beletristike.

To!

Puštam te da nestaneš između redova – kod police F–K. Nisi uobičajena nesigurna riba koja traži Foknera koga nikad neće završiti, a ni početi; Foknera koji će se stvrdnuti i okameniti, kad bi knjige mogle da se okamene, na tvom noćnom stočiću; Foknera koji služi samo tome da ubedi tipove koje privedeš na jedno veče kako govoriš istinu dok se kuneš da nikad ne radiš takve stvari. Ne, ti nisi kao te devojke. Ti se ne foliraš s Foknerom, tvoje farmerke su preširoke i previše si preplanula za Stivena Kinga, a premalo pratiš modu za Hajdi Džulavic i koga, koga ćeš da kupiš? Kijaš, glasno, i zamišljam koliko si bučna dok svršavaš. „Nazdravlje!“, dobacujem.

Kikoćeš se i glasno uzvraćaš, uspaljenice jedna. „I tebi, družo.“

Družo. Očijukaš, a da sam od onih seronja koji koriste *Instagram*, fotografisao bih policu F–K, obradio tu ribu do ludila i napisao:

F–K, da, našao sam je.

Smiri se, Džo. Riba ne vole kad tip mnogo navaljuje, podsećam se. Hvala bogu što imam mušteriju i teško je otkucati njegovog predvidljivog Selindžera – ali to je uvek teško. Ovaj tip ima, da vidimo, trideset šest godina i tek sad čita *Freni i Zui?* Pogledajmo istini u oči. On to neće pročitati. To je samo paravan za Dena Brauna na dnu korpe. Kad radiš u knjižari, otkriješ da se ljudi uglavnom stide što su takvi kakvi jesu. Prvo stavljam Dena Brauna u kesu kao da je dečja pornografija i kažem mu da je *Freni i Zui* strava, on klima glavom, a ti si još u redu F–K, vidim ti bež džemper

između polica, jedva. Ako još malo podigneš ruke, videću ti stomak. Ali to ne činiš. Uzimaš jednu knjigu i sedaš na pod. Možda ćeš ostati tamo cele noći. Možda ćeš biti kao Natali Portman u filmu *Tamo gde je srce*, slobodno adaptiranom po knjizi Bilija Letsa – bolje nego što se očekivalo od takve gluposti – i ja ću te zateći usred noći. S tim što ti nećeš biti trudna a ja neću biti ponizan čovek iz filma. Nagnuću se i reći: „Izvinite, gospođice, ali zatvoreno je“, a ti ćeš podići pogled i osmehnuti se. „Pa, ja nisam zatvorena.“ Udah. „Širom sam otvorena, *druže*.“

„Hej“, reži čova koji je kupio Selindžera i Brauna. Još je tu? Jeste, tu je. „Mogu li dobiti račun?“

„Izvinite.“

Otima mi račun iz ruke. Ne mrzi me. On mrzi sebe. Kad bi ljudi mogli da se nose s prezirom koji osećaju prema sebi, bilo bi mnogo lakše usluživati mušterije.

„Znaš šta, klinac? Moraš da se spustiš na zemlju. Radiš u knjižari. Ne praviš knjige. Ne pišeš knjige, a verovatno ne bi ni radio u knjižari da umeš dobro da čitaš. Zato prestani da me gledaš kao da me osuđuješ i poželi mi prijatan dan.“

On može da mi kaže šta god hoće, ali i dalje će biti čovek koji se stidi što kupuje knjigu Dena Brauna. Ti se pojavljuješ s prisnim osmehom Portmanove jer si čula šta je drkadžija rekao. Gledam te. Ti gledaš njega, a on i dalje gleda mene, čeka.

„Želim vam prijatan dan, gospodine“, govorim, a on zna da to ne mislim i mrzi sebe što žudi za otrcanim frazama iz usta jednog neznanca. Odlazi, a ja dobacujem za njim jer znam da slušaš: „Uživaj u knjizi Dena Brauna, drkadžijo!“

Prilaziš, smejući se, hvala bogu što je jutro jer je tad prazno i niko nas neće ometati. Spuštaš korpu s knjigama na pult i drsko pitaš: „Hoćeš li i mene da osuđuješ?“

„Kakav drkadžija, jelda?“

„Ovaj, verovatno je samo neraspoložen.“

Ti si dušica. Vidiš najbolje u ljudima. Upotpunjuješ me.

„Pa“, kažem. Trebalo bi da umuknem i hoću da umuknem, ali ti me teraš da pričam. „Taj tip je dokaz da *Blokbaster** nije trebalo da bankrotira.“

Gledaš me. Radoznala si. Želim da saznam nešto o tebi, ali ne mogu da pitam, te nastavljam da pričam.

„Svi se uvek trude da budu bolji, da smršaju nekoliko kilograma, pročitaju pet knjiga, obiđu muzej, kupe ploču s klasičnom muzikom, slušaju je i zavole je. A zapravo bi zaista hteli da jedu krofne, čitaju časopise i kupuju pop-albume. A knjige? Jebeš knjige. Nabavi kindl. Znaš li zašto je kindl postigao toliki uspeh?“

Smeješ se, odmahuješ glavom i slušaš me iako bi većini misli lutale ili bi buljili u mobilni. A ti si lepa i pitaš: „Zašto?“

„Reći ću ti zašto. Internet nam je doneo porniće u kuće...“

Upravo sam rekao *pornići*, kakav mamlaz, ali ti i dalje slušaš, kakvo srce.

„Ne moraš da ideš da ih nabaviš. Ne moraš da pogledaš tipa iz video-kluba u oči iako on zna da voliš da gledaš kako devojke dobijaju udarce po guzi. Zbog pogleda oči u oči mi smo i dalje civilizovani.“

Oči su ti kao bademi a ja nastavljam. „Otvoreni.“

Nemaš burmu a ja nastavljam. „Ljudska bića.“

Strpljiva si i moram da umuknem, ali ne mogu. „A kindl, kindl oduzima čitanju čestitost, baš kao što je internet uradio s pornićima. Nema više provera i ravnoteže. Možeš istovremeno da čitaš Dena Brauna i u javnosti i u privatnosti. To je kraj civilizacije. Ali...“

* *Blokbuster* je mreža klubova za iznajmljivanje filmova i video-igara. (Prim. prev.)

„Uvek postoji neko ali“, kažeš. Kladim se da potičeš iz velike, zdrave porodice pune ljubavi, da ste se često grlili i pevali oko logorske vatre.

„Ali pošto više nema mesta na kojima se mogu kupiti filmovi i ploče, sve je spalo na knjige. Više nema video-klubova, pa nema ni štrebera koji citiraju Tarantina, raspravljaju se zbog Darija Arđenta i mrze ljude koji iznajmljuju filmove s Meg Rajan. Taj čin, ta interakcija između prodavca i kupca, najvažnija je dvosmerna ulica koju imamo. A ne možeš tek tako da uništiš dvosmernu ulicu i da ne očekuješ posledice, znaš?“

Ne znam da li znaš, ali ne govoriš mi da umuknem kao što neki rade. Klimaš glavom. „Hmm.“

„Vidiš, prodavnica ploča je izjednačavala ljude. Ona je štreberima davala moć – ‘Stvarno ćeš kupiti Tejlor Svift’ – iako su svi ti štreberi kod kuće drkali na Tejlor Svift.“

Prestani da govoriš Tejlor Svift. Podsmevaš li mi se ili se smeješ sa mnom?

„U svakom slučaju“, kažem. Prestaću ako mi to kažeš.

„U svakom slučaju“, ponavljaš. Želiš da završim.

„Stvar je u tome što je kupovina jedina poštena radnja koju obavljamo. Taj tip nije došao ovamo zbog Dena Brauna ili Selindžera. Došao je ovamo da se ispovedi.“

„Jesi li ti sveštenik?“

„Nisam, ja sam crkva.“

„Amen.“

Gleđaš u svoju korpu. Zvučim kao ludak pa i ja gledam u tvoju korpu. Tvoj mobilni. Ti ga ne vidiš, ali ja ga vidim. Naprsao je. Nalazi se u žutoj futroli. To znači da počinješ da brineš o sebi tek kad ti nema spasa. Kladim se da uzimaš cink tek trećeg dana prehlade. Podižem tvoj mobilni i pokušavam da se našalim.

„Jesi li ovo ukrala onom tipu?“

Uzimaš mobilni i crveniš. „Ja i ovaj telefon...“, kažeš. „Loša sam mamica.“

Mamica. Nastrana si, jesi.

„Jok.“

Osmehuješ se i definitivno ne nosiš brus. Vadiš knjige iz korpe, koju spuštaš na pod. Gledaš me kao da je potpuno nemoguće da nađem manu bilo čemu što ti uradiš. Bradavice ti se krute. Ne pokrivaš ih. Primećuješ duguljaste bombone koje držim pored kase. Upireš prstom, gladna. „Mogu li?“

„Da“, odgovaram. Već te hranim. Uzimam tvoju prvu knjigu, *Nemoguć odmor* Spoldinga Greja. „Zanimljivo“, primećujem. „Ljudi uglavnom kupuju njegove monologe. Ovo je odlična knjiga, ali je retko ko uzima, pogotovo ne mlade žene koje ne razmišljaju o samoubistvu, s obzirom na sudbinu pisca.“

„Pa, nekad naprosto poželiš da odeš na neko mračno mesto, znaš?“

„Znam“, odgovaram. „Znam.“

Poljubio bih te da smo tinejdžeri. Ali ja sam na platformi iza pulta, nosim identifikacionu pločicu i prestari smo da bismo bili mladi. Noćni potezi nisu delotvorni ujutru i svetlost prodire kroz prozore. Zar knjižare ne bi trebalo da su mračne?

Podsetnik: reći gospodinu Muniju da kupi venecijanere. Zavese. Bilo šta.

Uzimam drugu knjigu, *Očajnike* moje omiljene spisateljice Pole Foks. To je dobar znak, ali možda je kupuješ zato što si na nekom glupom blogu pročitala da je ona biološka baka Kortni Lav. Ne mogu biti siguran da kupuješ Polu Foks zato što si saznala za nju na pravi način, preko kritika Džonatana Frenzena.

Posežeš za novčanikom. „Ona je najbolja, zar ne? Izjeda me što nije poznatija iako se Frenzen oduševljava njom, znaš.“

Hvala bogu. Osmehujem se. „Zapadna obala.“

Skrećeš pogled. „Nisam još stigla dotle.“ Gledam te i dižeš ruke, predaješ se. „Ne pucaj.“ Kikoćeš se i žao mi je što ti bradavice više nisu krute. „Jednog dana ću pročitati *Zapadnu obalu*, a *Očajnike* sam pročitala hiljadu puta. Ovo je za jednog prijatelja.“

„Aha“, promrsim, a crvena svetla nagoveštavaju opasnost. *Za jednog prijatelja.*

„Verovatno gubim vreme. Neće je ni pročitati. Ali bar je ona prodala jedan primerak, zar ne?“

„Istina.“ Možda ti je brat, otac ili gej komšija, ali znam da ti je *prijatelj* i nabadam po kasi.

„Trideset jedan dolar i pedeset jedan cent.“

„Sveti novac. Vidiš, *zato* je kindl zakon“, govoriš dok otvaraš *Zakermanov* novčanik ružičast poput praseta i pružaš mi kreditnu karticu iako imaš dovoljno gotovine da platiš. Želiš da znam kako se zoveš, nisam budala, provlačim karticu i tišina postaje glasnija, zašto danas nisam pustio muziku i zašto ne mogu da smislim šta da kažem.

„Izvoli.“ Pružam ti priznanicu.

„Hvala“, mrmljaš. „Ovo je sjajna knjižara.“

Potpisuješ se i zoveš se Ginevra Bek. Ime ti je pesma, a roditelji su ti verovatno drkadžije, kao i većina roditelja. *Ginevra*. Ma daj.

„Hvala, Ginevra.“

„Svi me zovu Bek. Ginevra je dugačko i budalasto, znaš?“

„Pa, Bek, izgledaš drugačije uživo. A album *Midnite Vultures* je sjajan.“

Uzimaš kesu s knjigama i ne skrećeš pogled jer želiš da vidim kako me gledaš. „Tako je, Goldberže.“

„Jok, svi me zovu Džo. Goldberg je dugačko i budalasto, znaš?“

Smejemo se. Htela si da saznaš moje ime koliko i ja tvoje inače ga ne bi pročitala s pločice. „Jesi li sigurna da nećeš da uzmeš *Zapadnu obalu* kad si već ovde?“

„Zvučaće ludo, ali čuvam je za kasnije. Ona je na spisku stvari za starački dom.“

„Misliš na spisku stvari koje ćeš uraditi u životu.“

„O ne, to je nešto sasvim drugo. Spisak za starački dom je lista stvari koje nameravaš da čitaš i gledaš u staračkom domu. A spisak stvari koje ćeš uraditi u životu je više kao... otići u Nigeriju, skakati iz aviona. Spisak za starački dom je kao – pročitati *Zapadnu obalu*, pogledati *Petparačke priče* i poslušati poslednji album *Daft pank*.“

„Ne mogu da te zamislim u staračkom domu.“

Crveniš. Ti si *Šarlotina mreža* i mogao bih da te volim. „Zar mi nećeš poželeti prijatan dan?“

„Želim ti prijatan dan, Bek.“

Smeškaš se. „Hvala, Džo.“

Nisi ušla ovamo zbog knjiga, Bek. Nisi morala da me osloviš po imenu. Nisi morala da mi se osmehuješ, da me slušaš ili da me gledaš. Ali uradila si to. Tvoj potpis je na priznancima. Nisi platila gotovinom i ništa nije bilo šifrovano. Bilo je stvarno. Pritiskam palac na mokro mastilo na priznancima i koža mi je umrljana mastilom sa rečima Ginevra Bek.

Drugo poglavlje

SAZNAO sam ko je E. E. Kamings na isti način kao i većina mojih osećajnih, pametnih vršnjaka – zahvaljujući jednoj od najromantičnijih scena u jednoj od najromantičnijih ljubavnih priča svih vremena, filmu *Hana i njene sestre*, gde se jedan inteligentan, otmen, oženjen Njujorčanin po imenu Eliot (Majkl Kejn) zaljubljuje u sestru svoje žene (Barbara Herši). On mora da bude pažljiv. Ne može nehajno da je startuje. Čeka blizu njenog stana i pravi se da je slučajno naleteo na nju. Brilljantno, romantično. Ljubav iziskuje trud. Ona je iznenađena što ga sreće i vodi ga u knjižaru *Padžent* – uočavaš li paralelu? – gde joj on kupuje zbirku pesama E. E. Kamingsa i kaže joj da obrati pažnju na onu na strani sto dvanaest.

Ona sedi sama na krevetu i čita pesmu, a on stoji sam u kupatilu i razmišlja o njoj dok je slušamo kako čita. Tu pesmu, Bek. Raspamećuje. Ona me je pripremila za ovakvu privlačnost. Budim se zbog tebe. Svakog dana te posmatram. Osećam se bliže pesmi na strani sto dvanaest. Ti mi daješ svrhu. Volim da te gledam, ljubavi. Samozadovoljavaš se

malenim rukama kad si raspoložena za to, a to je često, što me podseća na još jednu šalu iz *Hane*, kad Mija Farou zeza Vudija Alena da se upropastio prekomernim masturbiranjem. Ti si dobro, nadam se.

Nevolja s našim društvom jeste u tome što bi većina prosečnih ljudi, kad bi znala za nas – za tebe, samu, koja doživljavaš orgazam tri puta za noć, i mene, koji stojim preko puta ulice, sam, i gledam te dok svršavaš – pomislila da sam sjeban. Pa, nije tajna da su ljudi mahom jebeni idioti. Većina voli jeftine misterije i većina nije ni čula za Polu Foks ili *Hanu*. Dakle, Bek, ko jebe većinu, jelda?

Uostalom, sviđa mi se što se sama brineš o sebi umesto da ispunjavaš stan i picu nizom neprikladnih muškaraca. Ti si odgovor na sve tričave pojednostavljene novinske članke o „kulturi kres varijanti“. Ti imaš merila i ti *jesi* Ginevra, ljubavna priča koja čeka na pravog. Kladam se da zamišljaš Pravog s velikim početnim slovom kad maštaš o njemu. O meni. Svi nešto žele odmah, ali ti možeš da čekaš sa

*Tako malenim rukama.**

Ime ti je divno za početak. Na našu sreću, nema mnogo Ginevri Bek na svetu – samo jedna. Prvo sam morao da saznam gde živiš, a tvorci interneta su mislili na ljubav. Internet mi je otkrio mnogo o tebi, Bek. Recimo, tvoj profil na *Tviteru*:

Ginevra Bek

@NestvarnaBek

Nikad mi nijedna misao nije ostala neizgovorena. Pišem priče. Čitam priče. Razgovaram s neznancima. Nantaket mi je ljubav iz detinjstva, ali Njujork mi je neobavezna avantura.

Tvoje biografije u raznim onlajn časopisima koji objavljuju tvoje blogove (ili ih radije zoveš esejima), nevešto

* Stih iz pesme E. E. Kamingsa. (Prim. prev.)

prikrivene dnevničke beleške (ili ih radije zoveš kratkim pričama) i pesme koje povremeno pišeš odaju mnogo o tebi. Ti si spisateljica rođena i odrasla na Nantaketu i rugaš se brakovima onih koji su u srodstvu na ostrvu (ali ti nisi iz takvog braka), jedrenju (užasavaš se brodova) i alkoholizmu (ostala si bez oca zbog flaše i često pišeš o tome). Porodica ti je čvrsta ali i raštrkana. Ne znaš kako da se snađeš ovde, u gradu u kome niko ne poznaje nikoga, iako si imala četvorogodišnju praksu budući da si završila Braun. Primili su te s liste čekanja i još uvek si uverena da je reč o nekoj grešci. Voliš palentu i pitu s višnjama. Ne fotografišeš hranu i koncerte, ali kačiš fotke na *Instagram* (no zaista stare slike, svog pokojnog oca, dana na plaži kojih nikako ne možeš da se sećaš). Imaš brata Klajda. Roditelji su vam stvarno ispali seronje kad su vam dali takva imena. Imaš sestru Anju (prave seronje, ali ne od one vrste od koje sam mislio da jesu). Uvid u katastar otkriva da tvoja porodica oduvek poseduje tu kuću. Potičeš od farmera i voliš da kažeš kako nemaš „gajbu“ na Nantaketu, već da je tvoja porodica tamo stvorila *dom*. Stalno osporavaš nešto, ti si nalik nalepnici s upozorenjem na kutiji cigareta.

Anja je ostrvljanka i nikad neće otići s Nantaketa. Ona je devojka koja ne želi ništa više od šetnji plažom i jasne podele na leto i pustoš odomaćenu u sezonskim turističkim zamkama. Anja je sjebana zbog vašeg tate. Pišeš o njoj, pretvaraš je u mladića, slepu staricu ili, jednom, u izgubljenu vevericu, ali jasno je da pišeš o sestri. Zavidiš joj. Zašto ona nije opterećena ambicijama? Sažaljevaš je. Zašto ona nema ambicije?

Klajd je najstariji i on vodi porodični posao, ostrvsku taksi službu. Oženjen je, ima dvoje dece i on je mehanički roditelj u porodici. To se vidi po njegovoj fotografiji u lokalnim novinama: vatrogasac dobrovoljac kože šibane

vremenskim prilikama, oličenje Amerikanca. Tvog oca je pratio glas pijanca u malom gradu, a umeo je da vozi pod uticajem alkohola ili da se opija na javnim mestima, pa je tvoj brat odgovorio tako što je postao sušta suprotnost – trezven, izuzetno trezven. Možda bi ti vodila porodični posao da si se prva rodila. Međutim, ti si tipično srednje dete, bila si dobra učenica i celog života si nosila etiketu „nade“, ona koja će otići s ostrva.

Internet je divna stvar i tvitovala si sat vremena posle našeg upoznavanja onog dana:

Osećam miris čizburgera. #UgojićuSeOdBistroaKorner

I dozvoli da ti kažem kako sam se načas zabrinuo. Možda nisam poseban. Nisi uopšte spomenula mene, naš razgovor. *A Razgovaram s neznancima* je rečenica iz tvoje biografije na *Tviteru*. *Razgovaram s neznancima*. Šta je to, jebote, Bek? Deca ne bi trebalo da razgovaraju s neznancima, ali ti si odrasla. Ili ti naš razgovor nije značio ništa? Jesam li ja samo još jedan *neznanač*? Je li tvoja biografija na *Tviteru* neupadljiv način da objaviš kako si toliko željna pažnje da nemaš nikakva merila i da ćeš pružiti pažnju svakoj budali koja ti se javi na ulici? Zar ti nisam značio ništa? Nisi ni spomenula tipa iz knjižare? *Jebote*, pomislio sam, *možda sam pogrešio*. Možda se među nama ništa nije desilo. Ali tad sam počeo da istražujem. Ti ne pišeš o onome što je važno. Ne bi me delila sa svojim *pratiocima*. Tvoj onlajn život je predstava, pa bi činjenica da me nisi uvrstila u svoju solo tačku trebalo da znači kako me želiš, ako išta i znači. Možda me želiš i više nego što mislim pošto ti sad ruka ponovo klizi prema pički.

Internet mi je dao i tvoju adresu. Ulica Benk broj pedeset jedan. Je l' me ti to zajebavaš, jebote? To nije mahnita četvrt Midtauna, iz koje iznurene pčele radilice polaze u kancelariju i vraćaju se iz nje. Ovo je pomodna, uspavana, bezobrazno

bezbedna i skupa nekretnina u Vest vilidžu. Ne mogu da se motam po tvojoj ulici; moram da se uklopim među snobove. Odlazim u radnju polovne robe. Kupujem odelo (poslovan čovek i/ili vozač i/ili čovek koga neko izdržava), radničke pantalone i opasač za alat (majstor na pauzi) i kretensku trenerku (mamlaz koji vodi računa o svom dragocenom telu). Oblačim odelo za prvu posetu i mnogo mi se sviđa ovde, Bek. Ovo je divan uzorak starog Njujorka i očekujem da Idit Vorton i Truman Kapote pređu ulicu, držeći se za ruke, noseći kafu u papirnim čašama s grčkom amforom, izgledajući isto kao kad su bili na vrhuncu slave, kao da su očuvani u formaldehidu. U ovoj četvrti žive princeze, u ovoj četvrti je i Sid Višiz odavno umro, kad su se još rađale princeze, kad je Menhetn još bio kul. Stojim s druge strane ulice, prozori su ti otvoreni (nema zavesa) i gledam kako sipaš instant ovsenu kašu u plastičnu činiju. Ti nisi princeza. Tvoj profil na *Tviteru* potvrđuje da si pobedila u nekoj lutriji za dodelu stanova:

Ovaj, ne bih da zvučim kao @AnaKendrik47, ali obožavam vas, divni štreberi iz @Braunlutrije, jedva čekam da se preselim u Ulicu Benk.

Sedam na prilazno stepenište i guglam. *Braunstoun lutrija* je takmičenje u pisanju za diplomce Brauna kojima je potreban smeštaj dok su na postdiplomskim studijama u Njujorku. Stan je godinama u vlasništvu porodice Braun (šta god to zapravo značilo). Dobila si stipendiju fakulteta lepih umetnosti za pisanje pa ne iznenađuje što si prošla na lutriji, koja je zapravo takmičenje u pisanju. A Ana Kendrik je glumila u *Savršenom tonu*, filmu o studentkinjama koje pevaju na a kapela takmičenjima. Doživljavaš sebe kao tu devojk, što nema smisla. Gledao sam taj film. Ta devojka nikad ne bi živela kao ti.

Ljudi prolaze pored tvog stana u *visokom prizemlju*, što je tek neznatno iznad zemlje, ne zaustavljaju se da bulje iako si kao u izlogu. Dva prozora su ti širom otvorena i imaš sreće što ulica nije prometna. Biće da te to obmanjuje kako imaš privatnost. Vraćam se sledeće večeri (isto odelo, jače je od mene), a ti šetkaš *naga* ispred otvorenih prozora. Naga! Ponovo sedim na stepeništu preko puta. Ne primećuješ me i niko ne primećuje tebe *ni* mene, jesu li svi jebeno slepi?

Dani prolaze i počinjem da brinem. Ti previše paradiraš i to nije bezbedno, dovoljno je da te *jedan* čudak vidi i odluči da dopre do tebe. Nekoliko dana kasnije prerušavam se u majstora i maštam o tome da ti stavim rešetke na prozore, da zaštitim ovu otvorenu izložbu koju nazivaš *domom*. Verujem da je ovaj deo grada bezbedan, što i jeste, ali tišina je mrtva. Verovatno bih mogao da zadavim nekog starca nasred ulice a niko ne bi izašao da me zaustavi.

Vraćam se u odelu (mnogo je bolje od majstorskog kombinizona) i s kačketom *Jenkija* koji sam našao u drugoj radnji polovne robe (*tolika* sam budala) da bih izgledao drugačije, za slučaj da primetiš, što ne činiš. Čovek koji stanuje u tvojoj zgradi penje se veoma malim stepeništem (samo tri stepenika) koje vodi do ulaznih vrata (nezaključanih!), a ta vrata su tako blizu tvog stana. Da to želi (a ko ne bi želeo?), mogao bi da se nagne preko ograde, zagrebe ti po mreži i pozove te po imenu.

Dolazim danju, noću, prozori su ti otvoreni kad god dođem. Kao da nikad nisi gledala večernje vesti ili horor film, a ja sedim na stepenicama zgrade od smeđeg peščara, pravim se da čitam *Sirovog Džordža* Pole Foks, da šaljem poruku poslovnim saradnicima (ha!) ili da zovem prijatelja koji kasni i glasno pristajem da čekam još dvadeset minuta. (To je zbog komšije koji uvek može da se krije negde,

podozriv zbog čoveka na stepeništu; mnogo gledam filmove.) Mogu da uđem u tvoj svet jer ti je prozor uvek otvoren. Nanjušim miris zamrznutih jela koja podgrevaš kad vetar dune prema meni, čujem da slušaš *Vempajr vikend*, a ako se pretvaram da zevam i podignem pogled, vidim kako besposličiš, zevaš, dišeš. Da li si uvek bila takva? Pitam se jesi li bila takva u Providensu, jesi li paradirala okolo kao da želiš da tvoje poštovane komšije znaju da si naga, polugola, zavisnica od hrane iz mikrotalasne i da vrištiš iz sveg glasa dok masturbiraš. Nadam se da nisi, nadam se da postoji objašnjenje, koje ćeš mi saopštiti kad dođe vreme. I taj tvoj kompjuter, kao da moraš da podsećaš svoju zamišljenu publiku kako si spisateljica kad mi (ja) znamo šta si zapravo: izvođačica, egzibicionista.

Neprestano moram da budem na oprezu. Jednog dana zalizujem kosu a drugog je nosim razbarušenu. Moram se postarati da me ne primete ljudi koji ne primećuju ljude. Na kraju krajeva, da prosečni ljudi znaju za devojkicu koja često šetka naga ispred otvorenog prozora i zaljubljenog tipa koji je neupadljivo gleda s druge strane ulice, većina bi rekla da sam ja ćaknut. Ali ti si ćaknuta. Ne zovu te lujkom zato što većinu tih ljudi zanima tvoja pica, dok čitavo moje biće izaziva gnušanje komšija. Živim na šestom spratu u zgradi bez lifta u Bedford Stajvesantu. Nisam dozvolio da govnersko društvo za studentske kredite zaviri u moj skrotum. Primam platu na crno i imam televizor s antenom. Ti ljudi ne žele da dotaknu moju kitu ni motkom. S druge strane, tvoja pica je od zlata.

Pijuckam kafu na stepeništu preko puta, držim savijen *Volstrit džurnal*, dišem i posmatram te. Nikad ne nosim trenerku jer zbog tebe želim da se skockam, Bek. Dve nedelje prolaze i ugledna udova izlazi iz svog stana. Ustajem, sjeban, ali džentlmen.

„Dobar dan, gospođo“, pozdravljam je i nudim joj pomoć.

Ona prihvata. „Bilo je krajnje vreme da mladići nauče kako da se ponašaju“, zagrakće.

„Potpuno se slažem“, odgovaram, a vozač njene limuzine otvara joj vrata. On mi klima glavom, braća. Mogao bih to zauvek da radim, vraćam se na stepenište.

Vole li zato ljudi rijaliti emisije? Tvoj svet je čudo za mene, vidim gde se izležavaš (u pamučnim gaćama iz *Viktorijas sikreta*, koje uglavnom kupuješ onlajn; pre nekoliko dana sam gledao kako otvaraš paket) i gde ne spavaš (sediš na tom kauču i čitaš onlajn sranja). Teraš me da pomislim: možda tražiš onog dobrog frajera iz knjižare, možda. Tu pišeš, sediš potpuno uspravna, s kosom vezanom u pundu, i kucaš brzinom svetlosti sve dok se ne iznuriš, pa uzmeš onaj žučkasto zeleni jastuk, isti onaj na koji spuštaš glavu kad dremaš, pa se penješ na njega kao životinja. Oslobođanje. Potom spavaš, konačno.

Stan ti je đavolski mali. Bila si u pravu kad si tvitovala:

Živim u kutiji za cipele. Što je u redu jer ne pušim Bendžaminu u prodavnici Manolo cipela. @Braunlutrija #Buntovnica

Moja šolja na kojoj piše #Univerzitet Braun veća je od mog stana. @Braunlutrija #nekretnine #Njujork

Nema kuhinje, samo prostor gde su uređaji nagurani kao uzorci podnih prostirki u robnoj kući. Ali ima istine u tvom tvitu. Mrziš taj stan. Odrasla si u velikoj kući s baštom i zadnjim dvorištem. Voliš prostor. Zato držiš prozore otvorene. Ne znaš kako da budeš sama sa sobom. A to bi ti se desilo kad bi isključila svet.

Tvoje komšije odlaze, kao deca – limuzine ih čekaju ispred ogromnih kuća u blizini i vraćaju ih na kraju dana – dok ti truneš u prostoru namenjenom sluškinji ili zlatnom retrieveru koji je iščaošio članak. Ipak, ne krivim te što

ostaješ tu. Oboje volimo Vest vilidž i preselio bih se ovamo da mogu, čak i ako bih zbog toga polako poludeo zbog klaustrrofobije. Dobro si postupila, Bek. Tvoja majka nije u pravu.

Mama kaže da nijedna „dama“ ne bi trebalo da živi u kutiji za cipele. @Braunlutrija #maminalogika #nisamdama

Tvituješ češće nego što pišeš i možda si zbog toga dobila stipendiju Nove škole umesto Kolumbije. Kolumbija te je odbila:

Odbijanje je najbolje servirati u papirnatij koverti jer tako bar možeš da ga iscepaš ili spališ. #nisamnaKolumbiji #živottečedalje

I bila si u pravu. Život teče dalje. Iako Nova škola nije prestižna kao Kolumbija, profesori i studenti te vole. Mnoge radionice su onlajn. Veliki deo studiranja obavlja se onlajn, što je još jedan udarac protiv sve beznačajnijeg elitističkog sistema koji nazivaju „koledž“. Tvoje pisanje napreduje i kad bi provodila manje vremena tvitujući i samozadovoljavajući se... No, iskreno govoreći, Bek, da sam na tvom mestu, ne bih nikad ni oblačio odeću.

Voliš da stvarima daješ imena i pitam se kako ćeš mene nazvati. Pokušavaš na *Tviteru* da napraviš takmičenje u nadevanju imena tvom stanu:

Šta mislite o #Kutijamanjaodmojekutije

Ili #SobazagledanjeSavršenogtona

Ili #Plakarzaprostirkuzajoguštoglumistan

Ili #Mestogdepogledatekrozprozorividitetipaizknjižarekakovasgledaiosmehujeteseimašetei

Taksista je legao na sirenu zato što ulicu nesmotreno prelazi neki sveže istuširani drkadžija koji izgleda kao da je izašao iz grubog nacрта Breta Istona Elisa i nikad nije video svetlost dana. Tip kaže *izvinite*, ali ne misli to i prelazi rukom kroz plavu kosu.

Ima previše kose.

Penje se tim stepenicama kao da su njegove, kao da su napravljene zbog njega. Vrata se otvaraju pre nego što stigne do njih, *ti otvaraš vrata i sad si tamo, uvodiš ga, ljubiš ga pre nego što se vrata zatvore i sad su ti ruke*

tako malene ruke

u njegovoj kosi i ne vidim nijedno od vas sve dok se ne nađete u dnevnoj sobi, on seda na kauč, ti skidaš majicu s bretelama, sedaš na njega i kružiš kukovima kao striptizeta, i sve je to pogrešno, Bek. On ti cepa pamučne gaćice, udara te po guzi, ti cičiš, a ja prelazim ulicu i naslanjam se na vrata zgrade zato što moram da čujem.

Izvini, tatice! Izvini!

Ponovi to, devojčice.

Izvini, tatice!

Ti si bezobrazna devojčica.

Ja sam bezobrazna devojčica.

Hoćeš da te istučem po guzi, zar ne?

Da, tatice, hoću da me istučeš po guzi.

On ti je u ustima. Reži na tebe. Udara te. Truman Kapote prođe s vremena na vreme i pogleda, reaguje, pa skreće pogled. Niko neće zvati policiju jer niko ne želi da prizna kako gleda. Ovo je Ulica Benk, jebote. A sad se tucaš s njim i ja se vraćam na svoju stranu ulice, odakle vidim da on ne vodi ljubav s tobom. Grabiš mu kosu – previše kose – kao da ona može da te spase ili da spase tvoje priče. Zaslužuješ bolje i nemoguće je da ti je lepo, zbog načina na koji te hvata, zbog krupnih slabih šaka koje nikad nisu radile, zbog toga kako te udara po dupetu kad završi. Skačeš s njega, naslanjaš se na njega a on te gura, dozvoljavaš da puši u tvom stanu i tresse pepeo u tvoju šolju s Brauna – veću od tvog stana – a ti gledaš svoj *Savršeni ton* dok on puši, kucka poruke i gura

te kad se nasloniš na njega. Izgledaš tužno, naravno da si tužna. On nije tvoja sto dvanaesta strana. Ja sam tvoja strana. Zašto sam toliko siguran? Pre tri meseca, pre nego što si me upoznala, tvitovala si ovo:

Možemo li svi da budemo iskreni i priznamo da znamo za #eekamingsa zbog filma #Hanainjenesestre? Dobro, uf. #dostasranja #dostafoliranja

Vidiš li kako si razgovarala sa mnom pre nego što si me i upoznala? On izlazi i ne drži *Očajnike* Pole Foks. On je plavi mizogin, koji podiže kragnu i duva kosu iz očiju. Upravo te je iskoristio, nije ti *prijatelj*, a ja moram da idem. Ti moraš da se istuširaš.

Treće poglavlje

PRE tebe je postojala Kendas. I ona je bila tvrdoglava, pa ću biti strpljiv s tobom, kao što sam bio strpljiv s njom. Neću ti zameriti što na tom starom, robustnom laptopu pišeš o svemu na jebenom svetu osim o meni. Nisam budala, Bek. Znam kako da pretražim hard-disk, i znam da me nema u njemu, i znam da nemaš ništa što podseća na beležnicu ili dnevnik.

Jedna moguća teorija: pišeš o meni u mobilnom. Nada ostaje.

Ipak, neću se povući od tebe. Jeste da ti je seksualnost jedinstvena. Primera radi: gutaš odeljak „neobavezni susreti“ na *Krejtlistu*, kopiraš i preslikavaš omiljene postove u ogromnu datoteku na računaru. Zašto, Bek, zašto? Srećom, ne javljaš se na te lične oglase. Pretpostavljam da devojke vole da sakupljaju stvari, bilo da je reč o receptima za čorbu od karfiola ili jedno sročnim, gramatički uvredljivim fantazijama koje sastavljaju očajni usamljenici. Hej, još sam tu; prihvatam te. I, u redu je. Dozvolila si onom plavom mamlazu da ti radi stvari o kojima si čitala u tim oglasima na *Krejtlistu*. Ali bar imaš granice. Taj perverznejak ti nije

dečko; poslala si ga na ulicu, gde mu je i mesto, kao da ga se gadiš, što bi i trebalo. A pročitao sam ti sve skorašnje mejlove i potvrđeno je: nisi nikome rekla da je on bio u tvom stanu, u tebi. On ti nije dečko. Samo je to važno i spreman sam da te pronađem i umem da te pronađem, što dugujem Kendas. Draga Kendas.

Prvi put sam je video u *Glaslendsu* u Bruklinu. Svirala je flautu u jednom bendu zajedno s bratom i sestrom. Svidela bi ti se njihova muzika. Zvali su se *Martir* i odmah sam poželeo da je upoznam. Bio sam strpljiv. Pratio sam ih po celom Bruklinu i donjem Menhetnu. Bili su dobri. Nikad se ne bi plasirali u prvih četrdeset, ali nekad bi se neka njihova pesma pojavila u kakvoj glupoj emisiji za tinejdžere i sajt bi im planuo. Nisu imali ništa prepoznatljivo jer nisu mogli da se dogovore ni o čemu. U svakom slučaju, Kendas je bila najlepša, frontmenka benda. Brat joj je bio običan bubnjar i sjebani paćenik, a sestra ružna i talentovana.

Ne možete tek tako da startujete devojkicu posle svirke, pogotovo kad sviraju ambijentalna tehno-elektro sranja i kad se njen psihotični brat, opsednut kontrolom (koji, inače, nikad ne bi bio u nekom bendu da nije njegovih sestara), uvek vrzma okolo. Morao sam da uhvatim Kendas nasamo. A zbog njenog „zaštitnički nastrojenog“ brata nisam mogao da budem neki tip koji hoće da je muva. A umro bih da je nisam zagrlio ili bar načinio korak ka tome da je zagrlim. Zato sam improvizovao.

Jedne noći, ispred *Glaslendsa*, gde je sve i počelo, predstavio sam se članovima benda kao novi prodavac u muzičkoj prodavnici *Stop it records*. Rekao sam im da tražim nove talente. Pa, bendovi to vole i tako sam, nekoliko minuta kasnije, u separeu pio viski s Kendas, njenim iritantnim bratom i iritantnom sestrom. Sestra je otišla; dobra devojkica. Ali

njen brat je bio problem. Nisam mogao da poljubim Kendas ili da joj tražim broj. „Pošalji mi mejl“, rekla je. „Mogu da ga uslikam i postavim na *Instagram*. Obožavamo kad se neko ime zanima za nas.“

I tako sam uradio ono što bi Eliot iz *Hane* uradio. Obigravao sam oko prodavnice *Stop it records*, tužne radnjice, i primetio klinca koga zovu *Piters* kako dolazi i odlazi svakog dana. Pre i posle posla bi šmugnuo u sporednu uličicu i zapalio mali džoint. Ne možeš ga kriviti s obzirom na to kakva sranja trpi na poslu. *Piters* uslužuje sve one kretene zaludene pločama u uskim farmerkama koji svoje naočare nazivaju *asesoarom za oči* i traže *veštačke zaslađivače* i *dodatak parmezana*. I tako sam jednog dana sačekao u uličici sa džointom i pitao *Pitersa* ima li upaljač. Bilo je lako prijateljsiti se s njim; ljudi s dna totema željni su drugih ljudi. Ispričao sam mu za nedoumicu s Kendas, kako sam joj rekao da radim u *Stop itu* i on je došao na ideju da joj pošalje mejl sa svog naloga (asst1@stopitrecords.com) i pretvara se da je ja. Kendas je odgovorila, vrcavo, izazovno. I, naravno, dala mi (asst1) broj telefona.

Nije mi bilo žao što sam iskoristio *Pitersa*; konačno se osećao kao da ima nešto što podseća na moć. A nekad morate da se poigravate činjenicama da biste došli do devojke. Gledao sam dovoljno romantičnih komedija i znam da se romantični tipovi kao ja stalno uvaljuju u takve nevolje. Kejt Hadson ima karijeru samo zato što zaljubljeni ljudi nekad lažu gde zapravo rade. A Kendas je verovala da tragam za novim nadama. Čekao sam i rekao joj istinu tek posle mesec dana zabavljanja. Prvo se naljutila (devojke se nekad ljute, čak i na tipove kao što je Metju Mekonahi), ali podsetio sam je na komičnu, romantičnu istinu koja je u suštini stvari: svet nije pošten. Razumem se u muziku. Pametan sam. Mislim

da *Martir* zaslužuje da ih neko zapazi i obožava. Da sam išao na neki slobodoumni umetnički fakultet, nosio starinske čarape i prihvatio uverenje da su studenti umetnosti pametni i dostojni zapošljavanja, možda bih volontirao u šugavoj muzičkoj prodavnici sa zvučnim imenom a kasnije i dobio usran posao u njoj. Međutim, ispostavilo se da nisam prihvatio to zastarelo gledište. Ja sam svoj čovek. Kendas je, u početku, razumela, ali njen brat je druga priča i jedan od razloga što moja veza s njom nije uspela.

Dobro je što se ne kajem. Moje nevolje s Kendas bile su vežbanje za ovaj trenutak. Morao sam da ti uđem u stan, Bek. I znao sam šta da radim.

Prijavio sam da ti curi plin u stanu kad sam znao da ćeš biti u plesnoj školi, a posle plesa uvek piješ kafu s drugaricom iz škole, to je jedino vreme kad sigurno nisi pored računara. Čekao sam na stepeništu preko puta dok nije došao čovek iz plinske kompanije. Rekao sam mu da sam ti dečko i da si me poslala da pomognem.

Zakon nalaže da se sve prijave o curenju plina ispituju, a muški zakon nalaže da tip kao ja, koji je odustao od srednje škole, ume da izađe na kraj s tipovima koji rade u plinskoj kompaniji. Šta da kažem? Znao sam da će poverovati da sam ti dečko i pustiti me unutra. A znao sam da će me pustiti čak i ako misli da sam lažljivi ludak. Ne možeš da prijaviš curenje plina i da se ne pojaviš, Bek. Stvarno.

On odlazi a ja prvo uzimam tvoj kompjuter, sedam na tvoj kauč, mirišem tvoj žutozeleni jastuk i pijem vodu iz tvoje Braun šolje. Oprao sam je jer se njegov pepeo zadržao (ne umeš da pereš sudove). Čitam tvoju priču nazvanu *O čemu je Vili razmišljao kad je kupio kiju*. Jedan matorac u Kaliforniji kupuje šugavi uvozni automobil i veruje da je to poslednji trag njegovog kaubojskog života. No zaplet je u tome što on

nije pravi kauboj. On je samo glumio kauboje u vesternima. Ali više ne snimaju vesterne i Vili se nikad nije prilagodio. Nikad nije kupio automobil zato što je dane uglavnom provodio u kaficima u kojima su se okupljali tipovi poput njega da pričaju o dobrim starim vremenima. Međutim, nedavno su zabranili pušenje – ispisala si *zabranili* kurzivnim slovima, što je slatko – pa družina više nema lokalni kafić u kome će pušiti i razmenjivati priče. Priča se završava tako što Vili sedi u svojoj kiji i ne može da se seti kako da je upali. Drži ključ koji je samo minijaturni kompjuter i shvata da ne zna kuda da ide, pa kupuje elektronsku cigaretu, vraća se u kafić i sedi sâm, pušeći elektronsku cigaretu.

Nisam genijalni student iz tvoje grupe – ozbiljno, Bek, oni ne shvataju ni tebe ni tvoje priče – ali ti žudiš za onim što je bilo. Ti si ćerka mrtvog čoveka, u potpunosti. Razumeš Polu Foks i tražiš smisao u svemu što ima veze sa starim Zapadom, zbog čega je tvoje stanovanje u Njujorku, iako privremeno, samodestruktivan potez. Saosećajna si; pišeš o starim glumcima zbog knjiga o fotografiji u tvom stanu, toliko fotografija mesta na koja ne možeš otići jer više ne postoje. Ti si romantična, tražiš Koni Ajlend bez dileru droge i omotača od žvaka i nedužnu Kaliforniju, gde su pravi kauboji i lažni kauboji razmenjivali priče uz plehane šolje kafe koju su nazivali *fuka*. Želiš da ideš na mesta na koja ne možeš.

U svom kupatilu, kad su vrata zatvorena i sediš na šolji, zuriš u Ajnštajnovu fotografiju. Voliš da ga gledaš u oči dok se mučiš sa crevima. (Veruj mi, Bek, kad budemo zajedno, tvoji stomačni problemi će nestati jer ti neću dozvoliti da živiš na zamrznutim sranjima i konzervama vode s natrijumom na kojima piše „supa“.) Voliš Ajnštajna zato što je video ono što niko drugi nije. A i nije bio pisac. On nije konkurencija, nit je bio nit će ikad biti.

Uključujem televizor. Najviše gledaš *Savršen ton*, što mi ima smisla sad kad ti vidim studentski život na *Fejsbuku*. Konačno sam ušao i proučavam tvoju prošlost na fotografijama. Nisi pevala a kapela niti si našla pravu strast ili pravu ljubav. Često se napijaš s najboljim drugaricama Čanom i Lin. Imaš i treću drugaricu, veoma visoku i veoma mršavu. Ti i tvoje niske drugarice izgledate kao patuljci pored nje. Ta drugarica nije tagovana ni na jednoj fotografiji i mora da postoji nešto dobro u vezi s njom jer izgleda da se veoma ponosiš tim prijateljstvom, koje traje od detinjstva. Ta devojka deluje nesrećno na svakoj fotografiji. Njen osmeh bez osmeha će me proganjati i vreme je da krenem dalje.

Zabavljala si se s dvojicom mladića. Čarli je izgledao kao da je stalno dolazio sebi posle koncerta Dejva Metjuza. Vas dvoje ste sedeli na travnjacima i koristili droge koje konzumiraju klinici kad idu u klub. Ostavila si tog glupaka smušenog od droge i pala u naručje razmaženog dripca po imenu Hešer, s rukama tankim kao čačkalice. Inače, *poznajem* Hešera, ne lično, ali on pravi grafičke romane i prodajemo njegove knjige u knjižari. Bar to trenutno radimo, ali staviću ih u podrum čim mi počne smena.

Bila si u Parizu i Rimu, ja nikad nisam napustio zemlju, a ti nisi našla ono što tražiš u Hešeru, Parizu, Čarliju, Rimu ili na fakultetu. Ostavila si Čarlija zbog Hešera. I bila si hladna; Čarli te nikad nije preboleo. On i danas izgleda pijano na fotografijama. Obožavala si Hešera, a on na to nikad nije uzvratio, bar ne na *Fejsbuku*. Hvalila si ga u više statusa, a on nikad nije uzvratio na to. A onda si jednog dana postala „slobodna“ i tvoji prijatelji su „lajkovali“ tvoj status, zbog čega je bilo jasno da je on tebe ostavio.

Savršen ton se završio i odlazim u tvoju spavaću sobu, ležem na tvoj krevet, nenamešten, čujem kako neko gura

ključ u bravu i okreće ga, blickrig u mom mozgu, domar koji se žali tipu iz plinske kompanije...

Najmanji stan u zgradi, najmanja jebena ključaonica, uvek neki problemi

...i čujem kako guraš ključ u ključaonicu, vrata se otvaraju, stan je mali i ti si u njemu.

U pravu si, Bek. Ovo jeste jebena kutija za cipele.

Četvrto poglavlje

NIKAD ne idem u Grinpoint, gde ljudi zalivaju viski rasolom, ali ovo radim zbog tebe, Bek. Baš kao što sam povredio leđa zbog tebe kad sam iskočio kroz tvoj prozor kako me ne bi videla dok sam pokušavao da te gledam, pokušavao da te upoznam. I gnušam se toga što bi sad mogla da me vidiš ovde i pomisliš da sam neki mamlaz koji precenjuje kulturnu vrednost *Vajsa** i pije šta god mu jebeni *Vajs* kaže da pije. Nisam išao na koledž, Bek, tako da ne traćim svoje odrasle dane na pokušaje da ponovo proživim fakultetske dane. Nisam mekušac koji nikad nije imao petlje da živi u sadašnjosti, takvoj kakva jeste. Živim zbog življenja i naručio bih još jednu votku s kiselom vodom, ali onda bih morao ponovo da razgovaram sa šankerom, koji nosi majicu sa slikom Bukovskog, i on bi me ponovo pitao koju kiselu vodu hoću.

Raspoložen sam, a ti si tamo gore i čitaš u žutim helankama, pune su rupa a ti se previše trudiš. Ostavila si *Šarlotinu mrežu*, ali ni ja ne izgledam mnogo bolje. Morao sam da

* *Vice* je međunarodni časopis, koji se prvenstveno bavi kulturom. (Prim. prev.)

iskočim kroz tvoj prozor, jeste nizak, ali pad je pad, leđa me bole i ako još jednom čujem reč *rasol*, kunem se.

Tvoje najbolje drugarice su za stolom do mog, glasne i neodane, prave devojke iz njujorških predgrađa, s čizmama i ućebanom kosom, koja vređa sve devojke iz Džerzija jer one svesno prave takve gluposti. Vas tri ste zajedno bile na Braunu i sad ste zajedno u Njujorku, sve mrzite *Devojke* i stalno se žalite na to, ali nije li to ono što sve pokušavate da uradite sa svojim životom? Bruklin, mladići i *rasol*?

Ti sediš sa ostalim, citiram, *piscima* tako da drugarice mogu da te ogovaraju i, nažalost, u pravu su: mnogo više želiš da budeš spisateljica – da prihvataš pohvale i piješ viski – nego da pišeš. Ali, srećom, i nisu u pravu: svi u ovoj prostoriji pili su previše rasola da bi shvatili tvoju priču o kauboju.

Tvoje drugarice su ljubomorne. Čana je oštra kritičarka, ženska verzija Adama Levina, sitnih očiju i nepotkrepljenog samopouzdanja. „Molim te, objasni mi šta imaš od te jebene stipendije fakulteta lepih umetnosti ako nisi Lina Danam.“

„Možda možeš da predaješ“, odgovara Lin, koja je mrtva iznutra, kao leš. Ona redovno postavlja slike na *Instagramu*, klinički, kao da prikuplja dokaze za odbranu, kao da je čitav život posvetila dokazivanju da ima život. Glasno se ruga tvom *čitanju u klubu Lulu* dok tvituje kako je *uzbuđena* što je na *#čitanjuklubuLulu* i kažem ti, Bek, kunem se.

Lin ponovo: „Misiš li da je ovo kao otvaranje izložbe slika gde se ode samo jednom i to je to ili će se održavati, ono kao... svake nedelje?“

„Pravim li jebenu izložbu kad god završim novo dizajnersko rešenje?“, odbrusi Čana. „Ne, radim i radim sve dok ne dobijem *zbirku*. A onda još radim na tome.“

„Dolazi li Pič?“

„Samo nam još ona fali.“

Možda razgovaraju o devojci koja se ne osmehuje, ali ne mogu da ih pitam.

„Izvini.“ Lin uzdiše. „Na otvaranju izložbe bar dobiješ besplatno vino.“

„Na otvaranju izložbe bar dobiješ umetnost. Izvini, ali *jebeni kauboj?*“

Lin sleže ramenima i rafalna paljba se ne zaustavlja, ne može da se zaustavi.

„A šta reći o njenom kostimu?“

„Previše se trudi. Pomalo je tužno.“

„Šta joj znače te helanke, jebote?“

Lin uzdiše, tvituje, uzdiše i rafalna paljba se ubrzava za poslednju rundu.

„Nije ni čudo što je nisu primili na Kolumbiju“, ruga se Čana.

„Čini mi se da je sve ovo zbog Bendžija“, kaže Lin. „Žao mi je Bek.“

Bendži?

„Pa, to se dešava kad se zaljubiš u sociopatu koji stalno ide po zabavama.“

Samo čujem reči *zaljubiš se*, voliš ga, lažeš ih, lažeš svoj kompjuter i misliš da one ne znaju, ali znaju i jao, ne. *Bendži*. Ne.

Moram da slušam, da ostanem prisutan. Lin uzdiše. „Pakosna si.“

„Realna sam“, otpuhuje Čana. „Bendži je mali snob i kreten. On se samo uništava skupim drogama i upušta u izmišljene poslove.“

„Šta je on završio?“, zanima Lin.

„Koga briga?“, brecne se Čana. Mene briga i želim da saznam više, želim da plaćem i ne želim da se *zaljubiš* u bilo koga osim u mene.